

være Forhold, hvor den virker mindre heldigt eller mere eller mindre uretfærdigt, og den Skat, der her er Tale om, Ejendomsskylden, har sikkert adskillige Ulemper. Det kan saaledes ikke nægtes, at som Ejendomsskylden virker ude paa Landet, vender den i nogen Grad den tunge Ende nedad, det er det virkelige Forhold, og det var derfor saare ønskeligt, om man kunde faa dette Forhold rettet. Ejendomsskylden er, som bekendt, en Bruttogrundskat, en Skat, som blev lagt paa visse Værdier, nemlig Jord og Bygninger. Nu har det altid været min Opfattelse, at ved en saadan Skat maatte ingen af de Værdier, Skatten hviler paa, gaa helt fri, der maatte ikke være en eneste Plet Jord her i Landet og heller ingen Bygning, som gik fri for Skat. Det, mener jeg, maatte være Princippet i en Bruttogrundskat. Men dette Princip blev ikke opretholdt, i det mindste ikke helt, i den Lov, vi fik den 15. Maj 1903, idet det blev vedtaget, at Ejendomme, hvis Værdi ikke var over 2,000 Kr., skulde være helt skattefri, og at der dernæst maatte fradrages 2,000 Kr. for alle Ejendomme op til en Værdi af 8,000 Kr. Ja, Resultatet blev egentlig, at Ejendomme, hvis Værdi var 2,400 Kr., ogsaa bleve helt skattefri, idet der er en Bestemmelse i denne Lov, der siger, at dersom Ejendomsskylden ikke er mindst 50 Øre, bortfalder den helt, og da Skatten er 11 Øre af hvert 100 Kr., vil Skatten af en Ejendom paa 2,400 Kr. kun blive 44 Øre og altsaa bortfalde. Det er dette, jeg mener ikke er rigtigt.

Selvfølgelig er det ikke min Mening, at de smaa Ejendomme skulde rammes haardere. Tværtimod, jeg mener, at det vilde være meget ønskeligt, om vi kunde faa Loven ændret saaledes, at den ikke ramte de smaa Ejendomme saa haardt som nu, altsaa ikke som nu i højeste Grad vendte den tunge Ende nedad, og det tror jeg kunde naas meget let og simpelt. Da vi i sin Tid her i Folketinget vedtog denne Lov, var man heller ikke blind for, at Skatten vilde komme til at tynde haardest paa de smaa Ejendomme, og for at bøde paa dette Forhold lavede man en Fradragsskala for de smaa Ejendomme, som blev indsat i Loven.

Nu var jeg i sin Tid ikke ganske tilfreds med denne Fradragsskala, idet det allerede den Gang stod klart for mig, at dette Fradrag for det første var for lille og dernæst hørte for tidligt op. Jeg tror derfor, at naar man fik en anden og mere fyldig Fradragsskala, vilde dermed en af

Lovens største og væsentligste Ulemper være fjernet. Dersom man gav de mindste Ejendomme — jeg gaar altsaa ud fra, at ved en Bruttoskat bør ingen Ejendom være helt fri for Skat — et Fradrag af f. Eks. 75—80 pCt., kunde man lade Procentskalaen falde jævnt nedad til 5 pCt., og saa tror jeg, man kunde udmærket gaa op til en større Værdi, f. Eks. til Ejendomme til en Værdi af omtrent 25,000 Kr. Der vilde ikke være det mindste i Vejen for, at saadanne Ejendomme kunde faa et Fradrag af f. Eks. 5 pCt., og saa kunde det gaa gradvis nedefter til de mindste Ejendomme, som fik et Fradrag paa 75—80 pCt. Jeg tror, som sagt, at hvis vi fik Loven ændret i den Retning, vilde en af de største og væsentligste Ulemper ved Loven være fjernet.

Jeg skal tillade mig ganske kort at pege paa et andet Forhold, hvor Loven heller ikke virker saa rigtigt og retfærdigt, som den skulde. Det er overfor Stationsbyerne. Der er ingen Tvivl om, at Skatten ogsaa der er kommen til at falde vel haardt. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Værdien af saadanne Ejendomme i Stationsbyerne ikke er saa sikker eller saa stabil som Værdien af Landejendomme eller af Købstadejendomme. Og alle vi, der kende Forholdene derude, vide, at de, der opføre disse Bygninger i Stationsbyerne, ere interesserede i at faa et højt Laan, altsaa i at faa dem takserede højt, og vi vide, at de som Regel ogsaa blive takserede højt. Men Følgen deraf bliver let, at de komme til at staa i en Ejendomsskyld, der er større end den virkelige Brugsværdi, og derved kunne de blive ramte vel haardt. Ogsaa paa dette Forhold mener jeg, det nok var muligt at ændre, man kunde maaske her faa en Fradragsskala, der kunde være passende for disse Ejendomme, og det vil jeg henstille navnlig til det eventuelle Udvalg, der bliver nedsat.

Jeg tror, som sagt, at det, jeg her har anført, er nogle af de væsentligste Anker, der med Rette kunne rejses mod den nuværende Ejendomsskyldlov. Og kunde det lykkes at faa disse Forhold rettede, ser jeg ikke, der er nogen som helst Grund til at standse den Overgang fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld, som indeholdes i Loven, og jeg ser derfor heller ingen Grund til at standse den Overgang fra $\frac{1}{5}$ til $\frac{2}{5}$, som nu skal finde Sted til Foraaret. Thi selv om det nok kan siges, at Ejendomsskylden virker uheldigt hist og her og maaske lidt uretfærdigt, er det